

„ELMÚLT 40 NYÁR, ÉS KÖZBEN ELTELT AZ ÉLETÜNK”

Piros Ildikó és Huszti Péter több mint negyven éve élnek boldog házasságban. Még fiatalon vettek egy telket a Balaton-felvidéken. Most, idősebb éveikre ez lett számukra az a hely, ahol elrejtőzhetnek a kíváncsi szemek elől.

A színész házaspár még a '70-es években részt vette egy vásárosán, ahol az író, Déry Tibor is ott volt. Déry felesége azt kérdezte Huszti Pétertől, nem szeretne-e egy telket venni a Balaton-felvidéken. Ez a kérdés elűtette a bogarat Husztiék fülében, akik negyven évvel ezelőtt vásároltak is maguknak egy kis kertet prészházzal. Szépen apránként mindent átalakítottak, fákat ültettek, saját képkürc formálták a birtokot. Azóta ez az a hely, ahová a színész házaspár és a család visszavonulhat, ahol a gyerekek és az unokák megismerkedhetnek a természet csodáival. Egy időben a telkük igazi látványosság volt, még a buszsofőrök is mutogatták az utazóknak, mára azonban azt szeretnék, ha ez a hely csak az övék lenne.

„Elmúlt negyven nyár, és közben eltelt az életünk. Olyan világ van, amiben az ember már nem szívesen adja ki magát, mi is Grizuk magunknak ezt a telket. Ide

senki más nem jár, csak a család, barátokat sem hívtunk meg. Úgy döntöttünk, hogy az életünkben az a kicsi, ami még hátravan, maradjon a miénk. Szépen telt el az, ami volt – mondja a színész, aki évek óta lejegyzí a kis prészház történetét. – En már megírtam ezt a negyven évet, csak sajnos nem értek a modern ketyerekhez, így még nem gépelte be senki. Több

könyvkiadó is megkeresett, hogy kiadják, de én ezt a történetet a gyermekeimre szeretném hagyományozni. az elmúlt négy évtized története a Balaton-felvidéken legyen az övék. Tizennyolc éves koromtól reflektorfényben éltem, ami maradt, szeretném megtartani magunknak.”

A színpadtól persze nem vonul vissza a házaspár. Mindketten játszanak és tanítanak is. Piros Ildikó azt mondja, csak úgy teljes az élete, ha újabb és újabb színdarabokon törheti a fejét. „Nem maradt szerepálmom, mindent megkaptam, amit egy színész nő kívánhat: kétszer voltam Gertrúd és egyszer Ophelia. Mire vágnék még? Persze ettől még aktív vagyok, és a közönség is láthat. Szükségem van arra, hogy új

előadásokon gondolkodjak, darabokat írjak, szerkeszsek.

Engem az is érdekel, hogyan lehet turkálóból két forintért feloltóztetni egy szereplőt. Akkor tudok az unokáimmal foglalkozni, ha az agyam folyamatosan dolgozik, akkor is, amikor a borsólevest főzöm. A végtelenségig persze nem akarok játszani, de nem elégszem meg azzal, hogy a játszóházból hazajövök, és ebédet adok a kicsiknek. Soha nem leszek lábfeltetős nagymama, ezt mindenki tudja a családban. A múltkor az egyik unokám megkérdezte: mit csinálsz? Mondtam, hogy krémet teszek az arcmra. Azt minék? – kérdezte vissza. Hogy ne legyek ráncos – feleltem. Erre rögtön rá is vágta: olyan gyönyörű vagy! Mindig óvatosan kezeltem az ilyen bököket, de ha egy hatéves szájából hallom, akkor azt érzem, nagyon szeret a Joisten.

Most is aktív vagyok, két előadásra is készülok. Az egyik Mátyás Kálmán és Mauks Ilona házasságáról szól, a másik pedig Karády Katalin és Marlene Dietrich életét dolgozza majd fel, és Tóth Enikő kolléganóm-mal játszuk. Úgy érzem, kettős a küldetésem: nagymama vagyok, és emellett híres nők sorsán keresztül szeretnék mesélni az embereknek fontos történeteket.”

felvidéken rejtőznek el a kíváncsi szemek elől

ZBEN

**„IDE SENKI MÁS
NEM JÁR, CSAK
A CSALÁD”**